

af, hvilke lande i verden der efter hr. Tom Behnkes mening overholder f.eks. menneskerettighederne – for så at dirigere deres bidrag derhen, altså afgøre, hvilke lande der trænger mere end andre lande, da man jo ikke kan hjælpe alle, og hvilke projekter der bør nyde fremme frem for nogle andre gode projekter? Er det den slags velgørenhedsanarki, hr. Tom Behnke forestiller sig? Det er uværdigt!

Også hr. Estrup har tidligere på dagen karakteriseret den tale, der høres fra Fremskridtspartiet i dag. Det er direkte uværdigt indtil afskyvækkende at tænke på den måde, at det kan vi alle sammen som privatpersoner og private familier nok selv finde ud af. Jeg ved ikke, hvornår vi skulle gøre det.

Hr. Tom Behnke – det gentager jeg fra i formiddags – har ikke forstået en pind af demokratiet. Vi har påtaget os, vi er valgt til, vi er lønnet for, og vi har tid til med den hjælp og ekspertise, vi ellers får stillet til rådighed, at finde ud af de ting på borgernes vegne.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Demokratiet indebærer også, at Fremskridtspartiet er repræsenteret i Folketinget, og dermed er de synspunkter, som vi repræsenterer, også repræsenteret i Folketinget. Det er også en del af demokratiet, og jeg har forstået demokratiet sådan, at det er min pligt at give til kende, hvilke synspunkter Fremskridtspartiet har; det er det, vi er valgt til.

Men jeg er sikker på, at hvis hr. Arne Melchior er i stand til at tage denne meget svære beslutning om, hvilke lande der overholder menneskerettighederne, hvilke lande man skal støtte, og hvilke lande man ikke skal støtte, så er der sikkert også andre i Danmark, der er det.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Ja, men dér har vi jo hr. Tom Behnke i al sin afklædthed.

Selvfølger har jeg da ikke forstand på eller mulighed for at bedømme det, og det har jeg heller ikke påstået jeg har. Jeg har bare sagt, at vi herinde tilsammen – og vi er jo hverken buschauffører eller sygeplejersker eller skolelærere eller noget andet – med al den tid, vi har, og som vi får betaling for, og med al den ekspertviden, der står til vores rådighed, og som det er vores pligt at sætte os ind i, har et apparat, som ikke står til rådighed for den enkelte familie og borger.

Kan det ikke gå ind gennem skallen før eller senere?

Ministeren for udviklingsbistand (Poul Nielson):

Jeg vil indlede med at kommentere diskussionen mellem fru Hanne Severinsen og hr. Arne Melchior om dette med, om FN kan være norm-sætter i det internationale samfund. Jeg mener egentlig ikke, der er brug for at diskutere, hvorvidt FN kan være det. Realiteten er vel, at historien allerede har bevist, at FN rent faktisk er det, og det synes jeg også, hvad skal man sige, totaliteten i debatten i dag viser, nemlig at vi i bred enighed har tillid til, at det er besværet værd.

Så kan man spørge, som hr. Melchior gør, om det nu også lykkes. Men der var vel ikke grund til at satse på omfattende diplomatiske anstrengelser i diskussionen landene imellem om, hvordan det her kunne gøres, hvis vi kun satte os mål, som vi på forhånd vidste var mulige at opfylde.

Vi skal aldrig lade politik, heller ikke international politik, degenerere ned i det muliges kunst. Vi er da nødt til med de problemer, vi står over for, sådan som verden ser ud, at definere politik som kampen for det umuliges nødvendighed.

Det er også mit svar på den offentlige debats gentagne tema om, at det her jo kun er ord. Jeg synes også, vi som demokrater – for nu at følge hr. Melchiors argumentationslinje op – en gang imellem måske kunne ranke ryggen lidt og sige: Kun ord, hov, hov, hvad har vi ellers? Det kunne vi sige, også når vi skal afgøre vore interne stridigheder, også når vi skal have vores befolkning til at tage stilling, også endegyldig stilling, til det ene eller det andet.

Ord er det rigtige kampinstrument i demokratiet, og vi skal være glade for, at det internationale samfund trods alt giver mulighed for, at det er ved hjælp af ord, vi kan ændre på tingene.

Så er der en række andre temaer, jeg vil berøre.

Fru Lotte Henriksen og fru Anni Svanholt var bl.a. inde på spørgsmålet om Verdensbankens politik både miljømæssigt og i høj grad også socialt, altså spørgsmålet om strukturtilpasningsprogrammernes sociale konsekvenser.

Dér vil jeg henvise til det, der står i det samlede materiale fra forberedelsesprocessen – og det er altså uden skarpe parenteser, for det er en tekst, der er enighed om – i punkt 92 i handlingsprogrammet på side 120 i hæftet.